

Emily D. Beňová

Až nás
pravda
spojí

Emily D. Beňová

Až nás
pravda
spojí

Napsala: © Emily D. Beňová
Překlad: Emília Beňová
Jazyková úprava: Martina Šedivá, Soňa Šupová
Obálka: © Zuzi Maat
Vydala: Emília Beňová
Rok vydání: 2022, první vydání

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, uchovávána v rešeršních systémech nebo přenášena jakýmkoli způsobem včetně elektronického, mechanického, fotografického či jiného záznamu bez předchozího písemného souhlasu autora, respektive vydavatele.

ISBN: 978-80-973949-6-7

Pro manžela, který mi dovolí létat

1. KAPITOLA

Potřesu si pravicí s mužem naproti a pak podám ruku i jeho společníkům. Právě jsme uzavřeli obchod, který bude výhodný – jak pro mou firmu, tak i pro ně. S dnešním jednáním jsem nadmíru spokojený a vůbec se to nesnažím tajit.

Odkoupení modernějších výrobních strojů nám pomůže rozšířit možnosti ve výstavbě a také urychlit samotný proces. Jsme sice nuceni zaškolit zaměstnance, ale to bude jen odrazovým můstkem.

Podepíšeme několik smluv, které připravila moje sekretářka, a prohlídka podniku může začít. Po podepsání smluv se druhá strana, která se zavázala ke spolupráci, odebere s Tonnym na prohlídku, aby viděla, jak to u nás chodí, a já se vrátím do své kanceláře.

Dnes to bylo moje poslední zasedání a nemohlo dopadnout lépe. Večer jsme dohodnutí na společné večeři, kde oslavíme podepsání smlouvy, která bude velkým přínosem pro obě strany. Nyní je však čas vrátit se domů.

Sbalím si věci, vypnu počítač, dopiju studenou kávu a s kufříkem v ruce opustím kancelář. Sekretářka už sedí na svém místě a zakládá dokumenty do složek a ty následně do předem určených kartoték. Má toho dost, ale za svou práci je slušně placená, a proto ani nečekám, že by mohla mít nějaké námítky.

„Dnes končím, Samantho. Až dokončíte práci, můžete také odejít, ale ještě předtím se ujistěte, zda máme rezervovaný stůl na dnešní večer. Byl bych nerad, aby došlo k nedorozumění jako naposledy,“ řeknu buclaté ženě v elegantní sukni a halence a ona se na mě mile usměje.

„Samozřejmě, pane Waine.“

Před několika dny, když jsem večeřel s klienty, kteří si nás najali na stavbu, došlo k nedorozumění. Po příchodu do restaurace jsme zjistili, že stůl, který jsme si den předtím rezervovali, není k dispozici. Byli jsme nuceni najít si narychlo novou restauraci, kde měli ještě místo.

Bylo to nepříjemné pro nás i pro druhou stranu, která tím nebyla ani trochu nadšená. Věřím, že tentokrát to dopadne na výbornou.

Otočím se na podpatku a spěchám k výtahu a pak do podzemí, kde na mě čeká mé SUV. Řidič stojí u auta a ruce má sepnuté před sebou. Otevře mi dveře a když nasednu, potichu je za mnou zavře.

Zkontroluju čas na hodinkách a kufrík položím na sedadlo vedle sebe. Mám k dobru ještě hodinu. Akorát si stihnu dát sprchu a převléct se. A pak vyrazím zpět do města, přímo do restaurace na večeři.

Auto se pohne a za chvíli mi pípne messenger.

Vytáhnu mobil z kapsy saka a otevřu zprávu. Píše mi Beatris a já mám chuť protočit oči. Od té doby, co se dozvěděla, že Eleanor je pryč, píše mi téměř denně, jakoby dospěla k závěru, že má nějakou šanci.

Nemá, protože jako žena mě nepřitahuje. Je sice krásná a svůdná, i v posteli to umí, ale měl jsem možnost poznat, že pokud jí podám prst, nepřestane se dožadovat celé ruky.

Kdybych před časem tušil, že se jí nebudu moct zbavit a že bude doslova neodbytná, určitě bych se s ní nezapletl.

Udělal jsem však více chyb, než bylo zaplést se s Beatris. Ta poslední mě stála víc, než jsem ochoten připustit.

Skloním hlavu k mobilu, abych zahnal nechtěné myšlenky, a přečtu si zprávu.

Ahoj. Právě jsem ve městě a napadlo mě, že bych se mohla zastavit u tebe ve firmě, abych tě pozdravila.

Promiň, ale jsem na cestě domů. Možná jindy.

Tak později. Těším se.

Jenže já ne.

Zablokuju mobil a přejeďu si po spáncích. Znovu mě rozbolela hlava, ale zlepšuje se to. Bolesti už nezažívám dennodenně, jen občas. Naštěstí jsem se zotavil opravdu rychle a podle vyšetření, které jsem absolvoval před třemi dny, jsem téměř v naprostém pořádku.

Opět zkontroluju čas na hodinkách a opřu se o sedadlo. Dnes jsem uzavřel dva obchody a dal do novin vytisknout inzerát, že hledáme zaměstnance na místo operátorů výrobní linky. Pokud dobře počítám, měli bychom přijmout dvě stě lidí. Pro začátek by to mělo stačit. Časem by to mohlo být i více, ale zatím se musíme spokojit i s tímto.

V pondělí dovezou nové stroje a v úterý po mítinku začne zaškolování. Předáci z firmy, od které stroje kupujeme, zaškolí naše zaměstnance a po zaškolení se naplno vrhnou do práce. Věřím, že vše proběhne hladce a s příchodem nových zaměstnanců půjde práce na jedničku.

V ruce mi zazvoní telefon a já se podívám na displej. Volá mi sestra. Nemívá to ve zvyku, ale i tak přijmu hovor a prolomím ticho, které panuje v autě.

„Ahoj. Co se děje, Caroline?“

„Ještě jsi v podniku?“

„Ne, už sedím v autě a směřuju domů. Dám si ale jen sprchu, protože pak spěchám zpátky do města na večeři. Proč se ptáš?“

„Je tu právník. Přišel před chvílí a chce s tebou mluvit.“

„Právnick? Jaký právník?“

„Přece rozvodový,“ řekne potichu a mně to dojde.

Srdce mi udeří jako silný zvon a v hrudi mě bolestivě sevře. „Jistě, už vím. Proč přišel?“

„Nevím. Nechce mi nic říct, ale čeká tu na tebe. Co mu mám říct?“

„Pokud neuvíznu v zácpě, budu za deset minut doma.“

„Fajn, budu ho informovat. Pospěš si, také ještě něco má.“

„V pořádku.“

Caroline ukončí hovor a já se zhluboka nadechnu.

Dnes jsou to přesně dva týdny. Čtrnáct dní, co jsem viděl Eleanor naposledy, ale mám pocit, jakoby utekly roky. Změnila celý můj život, obrátila ho vzhůru nohama, a přestože nic nedávalo smysl, cítil jsem se díky ní jaksi celistvější.

Teď mám dojem, jako kdyby mi chyběl kousek těla. Jako bych byl rozdělený na polovinu, a zatímco jedna část je tady, druhá je na míle vzdálená. Jednou ji toužím najít, ale vzápětí vím, že se od ní musím držet co nejdál.

Jediná možnost je rozvod. Tak či onak nebylo naše manželství skutečné, ačkoli se velmi snažila, aby to tak vypadalo. Na ničem z toho však už nezáleží. Podvedla mě a já nepochybuju o pravosti Jamieho slov, ačkoli něco ve mně nedokáže akceptovat skutečnost, že Eleanor byla taková podlá.

Dal jsem si prověřit ji i její rodinu. Její strýc lítá v krádežích a drogách, ale má několik dobrých přátel, kteří za ním stojí. Eleanor byla několikrát zatčena za drobné krádeže, ale po zaplacení kaucí ji vždy propustili. Snad jen zázrakem se nám podařilo utajit pravdu před novináři, kteří si myslí, že se moje žena zdržuje ve vile. Nikdo neví, že odešla.

Vlastně někdo přece.

Beatris se dozvěděla pravdu od Caroline.

Jakoby to bylo jen včera, když mi Caroline celá zuřivá opakovala, že jí nevěřila od začátku. Babičku to zasáhlo stejně

silně, ačkoli ta zůstala na pochybách jako Emily, která se mi dokonce snažila namluvit, že se možná mýlím a Jamie neříká celou pravdu.

Jenže jak mám uvěřit tomu, že si můj bratr ty lži pouze vymyslel? Jak bych mohl zapochybovat o vlastním bratrovi? Proboha, vždyť s ním žiju celý život. Zním ho. Copak jsem měl důvěřovat zlodějce, která mě okradla a měla tolik drzosti, že se vydávala za mou ženu a lhala mi?

A ještě jsem se s ní i vyspal. Bůhví, kolik mužů měla přede mnou a já jsem nepoužil ani ochranu. Naštěstí mě ničím nenakazila, ale pokud by se dal vrátit čas a já bych věděl to, co vím teď, neopřel bych o ni ani starý deštník.

Při vzpomínce na ni mě chytne obrovský vztek, který by se dal krájet. Pokud by se mi teď dostala do rukou, pokud bych ji potkal... Ne, nechci ani pomyslet na to, co bych jí udělal. Nikdy jsem žádnou ženu neuhodil, ale ji bych si podal docela rád. Jediné řešení je rozvod.

Jenže proč přišel právník za mnou?

Včera jsem ho poslal za ní osobně s rozvodovými papíry, protože dopisy se vracely zpět. Asi je už podepsala a čeká nás pouze jednání, na kterém nás konečně rozvedou. Jsem ochotný ji vyplatit, ale pouze pod podmínkou, že už nikdy nezkříží mé cesty, navždy dá mně i mé rodině pokoj a nikdy o ní neuslyším.

Snažím se na ni nemyslet, vypudit si ji z hlavy jako špatný neduh, opakuju si, co je zač a co všechno měla v plánu, ale ať se snažím jakkoliv, nedokážu ji zavrhnout.

Zamiloval jsem se do ní jako naivní hlupák, a přitom jsem byl jen loutkou v jejích rukou. Dal jsem se omámit, obalamutit jako školák, který poprvé okusil, co je láska. Jak jsem mohl být tak slepý? Jak to, že mě dokázala oklamat? Mě?

To, že láska existuje, jsem už zjistil, ale netušil jsem, že má dvě stránky. Jednu, která vás dělá šťastnými a druhou, která

---

vám vypálí do srdce díru. Stal se mi ten druhý případ, ale věřím, že všechno spraví čas.

Řidič zastaví a otevře mi dveře. S kufříkem v ruce vystoupím a vejdu do vily. V hale už stojí babička, která dává instrukce ohledně blížící se večere služce. Caroline sedí v obývacím pokoji spolu s právníkem. Ten právě pije čaj a mlčí. Oba jsou tiše, jakoby si neměli co říct. Zjevně ani nemají.

„Synku,“ řekne Jane a já k ní přistoupím, abych ji políbil na tvář. „Už na tebe čeká,“ pošeptá mi a ukazuje hlavou na obývací pokoj, ve kterém sedí starší muž v tmavomodrém obleku.

„Vím, Carol mi volala,“ řeknu klidně a vykročím do obývacího pokoje. Právník vstane a přivítáme se potřesením rukou.

„Dobrý den, pane Waine. Promiňte, že jsem přišel neohlášený, ale pokud bych to nepovažoval za důležité, nerušil bych.“

„To je v pořádku. Promluvíme si v pracovně,“ navrhnou a muž bez námitek přikývne. Vezme si kufřík a společně se odebereme do mé pracovny v přízemí. Tam mu pokynu, aby si sedl, a on poslechne. Také se posadím a právník položí kufřík na stůl. Já ten svůj položím na zem vedle židle.

„Zdá se, že jde o něco vážného,“ začnu a muž si povzdechne.

„S rozvodem bude maličko problém.“

Ve vzduchu cítím nepříjemnosti. „Jak to myslíte?“

„Vaše manželka na uvedené adrese nebydlí. Její strýc, jinak nepříjemný člověk, mě dnes vyhodil se slovy, že ta – cituji – *děvka tam už není*. Od sousedky, která se chovala mileji, jsem se dozvěděl, že od něj utekla ještě to ráno, kdy ji přivezli. Prý se dost pohádali a její strýc ji i zmlátil. Hned potom zmizela a od té doby o ní nic neví.“

„Zmlátil?“

„Ano. Přesně toto slovo ta žena řekla.“

Žaludek se mi nepříjemně stáhne, ale snažím se tvářit ne-
tečně. Přece je to její věc. Vůbec mě to nemusí trápit.

Jenže něco ve mně se té lhostejnosti vehementně brání.

„Její strýc řekl, že pokud se mi ji podaří najít, mám jí vzká-
zat, že mu jen tak neuteče. Když na ni natrefí, sedře ji z kůže.
Mám vážnou obavu, že to myslel doslovně.“

Polknu a přejeďu si po bradě. Stále se tvářím vážně, ale-
spoň se o to snažím, ale uvnitř mě šíří neviditelná kyselina.
„Co tedy navrhuje?“

„Najít ji. Bez druhé strany vás nerozvedou.“

„To je mi jasné, jenže kde ji mám hledat?“

„Zkuste využít služby detektiva, ale na vašem místě bych
nečekal dlouho. Ten její strýc se mi ani trochu nelíbil. Čím
dříve vás rozvedou, tím lépe. Alespoň si nebudou moci náro-
kovat něco víc.“

„I to by mohli?“

„Samozřejmě. Před uzavřením manželství se nepodepsala
předmanželská smlouva, což je velká chyba.“

„Rozumím. Děkuji, že jste přišel.“

„To je v pořádku, pane Waine. Považoval jsem to za ne-
zbytné. Teď už však musím jít. Mám ještě nějaké povinnosti.“

„Samozřejmě.“ Doprovodím ho až do haly, kde si protře-
seme rukama, a právník odejde.

„Tak jak? Co je nového? Rozvedou vás?“ zeptá se Caroline,
která ke mně doslova přiskočí a vytřeští na mě oči. Jane je ně-
kde mimo, protože ji nikde nevidím.

„Ne. Eleanor odešla od strýce a nikdo neví kam.“

„A co teď?“

Vzdychnu si a zatnu zuby. Jsem zuřivý a zároveň bez-
radný. „Netuším. Dokud ji nenajdeme, nemohu se s ní roz-
vést.“

„Tak potom ji tedy najdeme,“ řekne někdo optimisticky a do haly vstoupí Emily. „Ahoj, rodinko. Zdálo se mi, že vám už chybím,“ řekne spokojeně a přistoupí ke mně, aby mi dala pusku na tvář. Pak se přivítá i s Caroline, která ji častuje otázkami o tom, co tu dělá a jak přijela.

„Prostě jsem si sbalila pár švestek a sedla do auta. Tentokrát jsem tu svým autem, konečně mám řidičák, ale zdržím se jen do úterý. Pokud tedy smím.“

„Samozřejmě, že smíš, ale co tak náhle?“ chci vědět a vezmu její nevelký, ale i tak těžký kufr.

„Musím s tebou mluvit. Pokud by to šlo hned, abychom mohli hledat ztracenou osobu.“

Co prosím? Myslí si, že budu pátrat po ní osobně? Přeskočilo jí?

„Obávám se, že to nepůjde. Mám pracovní večeri a už teď jdu pozdě. Ale můžeme si promluvit po mém návratu.“

„Hm, a to bude kdy?“

Podívám se na hodinky. „Netuším. Asi se zdržím. Možná by bylo lepší dohodnout se na zítřku.“

„Fajn. Raději na tebe počkám. A dej sem ten kufr, Colline, odnesu si ho do pokoje i sama. Určitě to zvládnu,“ řekne pobaveně, vezme mi kufru s Caroline se ztratí v patře.

***

Večere se nese v klidném duchu, ačkoli jsem přišel o několik minut později, než jsem plánoval. Tonny i ostatní už byli na místě, a zatímco si vybírali jídlo, já jsem poprosil číšníka o láhev nejlepšího vína, jaké měli.

Teď jsme po večeri, takže už jen sedíme a povídáme si. Plánujeme a dohadujeme se, jak si představujeme spolupráci my. Pak jsou na řadě oni a po hodině dojdeme k závěru, který vyhovuje oběma stranám.

Po posezení v restauraci opustíme podnik a vyjdeme ven do tmy. Jeden z mužů, se kterými jsme večeřeli, mi nabídne cigaretu. Zdvořile odmítnu a na druhé straně ulice mě zaujme stará podivínka.

Klečí na zemi s nataženou rukou a nějaký kolemjdoucí jí občas hodí do plastového kelímku, který drží v pokrčených prstech, pár drobných. Přijde mi jí líto.

Bože můj, ubohá žena. Možná celý život těžce dřela a na stará kolena skončila takhle. Co je tohle za svět?

Jak se má asi Eleanor? Kam mohla odejít? Co když skončila podobně? Sakra, proč mi není lhostejná?

„Colline,“ osloví mě najednou Tonny a já se na něj podívám. „Pánové chtějí jít někam do baru. Řekl jsem, že jim budeme dělat společnost. Souhlasíš?“

„Ne, pomalu se vydám domů. Přišla Emily a chce se mnou o něčem mluvit. Kromě toho, zakouřená místa mi nedělají dobře. Ty ale jdi, uvidíme se po víkendu.“

„V pořádku,“ odvěti, a zatímco se se smíchem a veselou náladou odeberou do rušných ulic, já se otočím k parkovišti a dojdu k autu. Naskočím do něj a nastartuju. Je téměř devět a venku panuje úplná tma. Nejvyšší čas vrátit se domů, ale něco nepochopitelného ve mně mě zavede úplně jinam.

Když po půlhodině zastavím před domem, ve kterém bydlí Eleanor, v žaludku se mi otočí ocelová pěst. Žije v části, která vypadá nebezpečně, a po ulicích se pohybují samá individua, kterým je lepší se vyhnout.

O jejím domě se dá jen těžko říct, že je domečkem něčích snů. Nejde o to, že je to malý dvoupodlažní dům, ale o to, že je zralý na kompletní přestavbu.

Otlučené dveře, odřený břízolit, vypálený trávník, střecha na spadnutí... to je jen pár bodů na dlouhém seznamu. Dokonce i chudí lidé žijí lépe než Eleanor. Zdá se, že jim je úplně jedno, jak bydlí, hlavně, že mají střechu nad hlavou. Dům už

---

dávno zapomněl na dobré časy.

Vypnu motor a auto se ponoří do ticha a do tmy. Všimne si mě jen několik kolemjdoucích, kteří mi věnují pár pohledů.

Doufám, že dají pokoj mně i mému autu. Moc by ze mě neměli. Pouze drahé hodinky a oblek, který mám na sobě. Sakra, měl jsem přijet majordomovým autem a obléct si něco méně luxusního. Takhle poutám zbytečně moc pozornosti.

Co tu ovšem dělám? Co to vyvádím, proboha? Proč jsem se sem vlácel? Co tím sleduji? Právnick přece řekl, že tu není, tak proč jsem sem jel? Ze zvědavosti? Zčásti. Velmi dobře vím, proč jsem se sem doopravdy vydal a co mě k tomu vedlo. Nebylo to kvůli rozvodu. Něco naivního ve mně chce věřit, že Eleanor byla nevinná.

Dveře na straně spolujezdce se najednou otevrou a já leknutím téměř dostanu infarkt. „Emily?!“

Zabouchne za sebou a usměje se na mě. „Osobně.“

„Co tu, sakra, děláš?“

„A co tu děláš ty?“

Nemůžu najít slova.

„Nic neříkej, je mi to jasné. Takže tady bydlíš?“

„Co tu děláš? Jak jsi věděla, že jsem tady?“

„Nevěděla. Věděla jsem jen to, kde jsi měl večeři, takže jsem na tebe počkala před restaurací, a když jsi sedl do auta, sledovala jsem tě. V podstatě jsem tě chtěla zastavit a promluvit si někde, kde nás nebude nikdo slyšet, ale když mi došlo, že nesměruješ domů, rozhodla jsem se, že tě budu sledovat. A udělala jsem dobře.“

„Nemáš tu co dělat.“

„Ani ty ne, a přece tu jsi. A dokonce jsi nevšímavý. Hraješ si na špióna, a přitom jsi ani nepostřehl, že jedu za tebou.“

„Nedíval jsem se do zpětného zrcátka.“

„To je mi jasné, jenže v tom, co máš na sobě, jsi velmi nápadný.“

„Neplánuju vystoupit.“

„Tak proč jsi sem přišel?“

Vzdychnu si. „Ani nevím. Právnický řekl, že Eleanor tu už není. Její strýc ji prý zbil a ona utekla.“

„Zbil? Skutečně?“

„To mu řekla nějaká sousedka.“

„Kriste, ubohá Eleanor!“

„Ubohá? Dobře víš, že nebyla žádné neviňátko.“

„Možná nebyla, ale Jamieho bludům i tak nevěřím. A jsi hlupák, pokud jim věříš ty.“

„Nejsem hlupák, jsem jen realista. Proč by mi lhal vlastní bratr? Nač by to bylo dobré? Moji lidé ji i jejího strýce prověřili a páchne kriminálem. Řekni mi, proč bych neměl věřit Jamieho slovům?“

„Protože by to nebylo poprvé, co by ti neříkal pravdu.“

Zaváhám. Najednou neznám odpověď. Má pravdu, Jamie mě nejednou oklamal, ale že by zašel až tak daleko? Proč by to dělal?

„Pokud by jsi Jamiemu věřil, nebyl by jsi zde. Poslal by jsi za ní policistu, který by ji našel, ale nesnažil by ses sám. Hluboko v duši víš, že nebyla tak špatná. Vždyť jsi s ní byl, musíš ji znát nejlépe.“

„Uvěřil jsem lžím, Emily. Nic z toho, čemu jsem věřil, nebyla pravda.“

„Milovala tě, Colline. Víím to a nemusela mi to ani říct. Těsně předtím, než jste se s Jamiem vrátili z nemocnice, mi řekla pravdu. Svěřila se mi.“

„Mohla lhát.“

„Ženská intuice mi našeptává, že nelhala. Jen to zvaž. Alespoň se zamysli nad tím, že možná mluvila pravdu. Zní to uvěřitelně a oba dobře víme, že Jamie není žádné neviňátko. Má toho na triku až-až. Jeho řečem o vydírání a o tom, že se s ní tvým jménem oženil, protože neměl na výběr, nevěřím.“

Jednoduše nechci věřit, že Eleanor byla taková mrcha. Sám jsi mi nedávno řekl, že se k tobě chovala pěkně a nikdy od tebe nic nepožadovala.“

„Tak to i bylo.“

„Opravdu si myslíš, že žena, která je zlatokopka a která se za tebe vdala podvodem, neboť baží po penězích, by se chovala jako Eleanor? Byla tichá, ale ne proto, že to byla její hra na neviňátko. Byla vyděšená. Když jsem ji uviděla poprvé, poznala jsem ji a ona to věděla, ale strach v jejích očích mluvil za vše. Neoženil ses s mafiánovou neteří, Colline, ale s ubohou osobou, která neměla dost sil na to, aby se vzepřela.“

„I kdyby... Měla spoustu času na to, aby mi řekla pravdu. Proč to neudělala?“

„A věřil bys jí?“

2. KAPITOLA

Zavrtím hlavou a povzdechnu si. „Nevím. Možná.“

„Ne, nevěřil bys jí. Rovnou by jsi ji vyhodil, jak jsi to i udělal. Proč jsi ji nevyslechl? Každá mince má dvě strany, ale ty ses podíval jen na jednu. Proč sis nevyslechl její verzi? Jsi přece inteligentní muž, který dělá správná rozhodnutí a ne soudí lidi podle toho, co řekne někdo další. Proč jsi nebyl nekompromisní a spravedlivý i v tomhle? Copak jsi zapomněl, jaký je Jamie? Chce být na tvém místě, a přestože ho mám ráda, bojím se, že je schopen udělat i nemožné, aby se dostal k moci.“

„Tomu nevěřím, Emily. Jamie je můj bratr. Znáám ho lépe, než si myslíš. Křičí a proklíná, ale určitě by mi neublížil.“

„Tak, jako ti neublížil, když jste byli děti a on podpálil pokoj, ve kterém jsi se právě nacházel?“

Zaváhám. „Byla to nehoda. Byli jsme jen děti a hráli jsme si.“

„Ano, byli jste děti, ale co když to nebyla nehoda?“

„Přestaň! To, co říkáš, je absurdní.“

„To, co říkám, je možné, Colline. Mám Jamieho ráda stejně jako ty, jenže potřebuje pomoc. Možná trpí nějakou poruchou.“

„Tomu nevěřím.“

„Najdeme Eleanor a vyslechneme si její verzi. Nedlužíš to jen sobě, ale i jí.“

„Nevím.“

„Jsi přece tady.“

Podívám se na ni. Nerozumím, jak to myslí.

„Jsi tu, a to něco znamená.“

Zamračím se. Její řeči mě zlobí. „Neznamená to nic. Jen zvědavost.“

„Miluješ ji, Colline.“

„Nemiluju!“ vyštěknu, ale má pravdu. Zamiloval jsem se do ní a štvě mě, že si toho Emily všimla. Najednou se před ní cítím jako nahý. Připadám si trapně, jako přistížený při činu.

Zasměje se. „Jistě. A já jsem Karkulka.“

Proč se s ní vůbec bavím? Neměl jsem sem chodit, byl to špatný nápad.

„Jdeme pryč,“ řeknu rozhodně a nastartuju. Emily mě v té chvíli chytí za ruku, kterou mám položenou na rychlostní páce, a zastaví mě.

„Ne! Rozhodl ses a přišel sem. Bez odpovědí, které potřebuješ, neodejdeme! Svlékni si sako a rozcuhej vlasy, abys nevypadal tak škrobeně. Já zaklepu a ty se skryješ za ten keř.“

Podívám se tím směrem a ona mi mezitím rozcuchá vlasy. Odstrčím jí ruku, aby na mě nedosáhla. „Přestaň, i tak je to hloupost. Eleanor tu není.“

„Ona možná ne, ale je tu její strýc.“

„Jdi sama. Proč se tam mám ukazovat i já?“

„Myslíš to vážně? Budeš moje tajná ochrana. Tak hni sebou! A sundej si sako.“

„Proč, vždyť budu schovaný za keřem.“

„Bože, ty jsi... Alespoň trochu se snaž zapadnout.“

„Proboha, jsem podnikatel, ne špión.“

„Opravdu jsi nudný, bratránku. Hoď to sako konečně do zadu a pojď za mnou.“ Emily vyskočí z auta a já ji rychle následuju.

Doběhnu za ní a zamknu auto, abychom se měli čím vrátit domů. Pak dojdeme k domu, u kterého bliká neonová lampa, a já se ukryju za keř.

„Co chceš dělat?“ zeptám se.

Emily si stáhne zip na bundě, aby odhalila poprsí, a já na

ni mrknu. „Přece se zeptat na přítelkyni.“

Pokud nás dva dnes nesemelou do salámu pro psy, tak asi nikdy.

Sleduju, jak Emily dojde ke dveřím, pocuchá si vlasy a zaklepe. Pak si založí ruce v bok a já s napětím čekám. Dveře se po chvíli otevrou a objeví se v nich muž s tmavými vlasy, bradkou, knírkem a tetováním na obou rukách. Oči má podlité krví a v prstech drží ještě nezapálenou cigaretu. Na sobě má potrhané džíny a tričko s nějakými nápisy.

„Co chceš?“ zeptá se přímo.

„Hledám tvou neteř. Párkrát jsme se setkaly na ulici. Dlouho jsem ji neviděla, tak mě zajímá, jak se má a jestli není nemocná,“ řekne klidně, jakoby se nechumelilo. Chlápek si ji přeměří od hlavy k patě.

„Tebe jsem tu ještě neviděl.“

„Ani jsi nemohl. Nejsem odsud. Tak co, je doma?“

„Ne. Někam zdrhla, mrcha nevděčná. Pokud ji ale potkáš, řekni jí, že chci svoje prachy.“

„Jaké prachy?“

„Do toho ti nic není. A teď zmiz, protože na tebe nemám celou noc.“

„Fajn, nemusíš být hned hnusný. Jen se ptám, kde je.“

„Nevím, ale pokud se mi dostane do rukou, zabiju ji.“ Po těch slovech jí zabouchne dveře přímo před nosem a ona se otočí a vydá se k autu.

Kráčím za ní, ale když už stojíme u auta, spatřím na sousedním dvoře starší paní. Okamžitě mám před očima právníka a jeho slova.

„Co to děláš?“ zeptá se mě Emily překvapeně, když změním směr a vykročím ke staré dámě postávající na verandě svého domu. Její příbytek je mnohem hezčí než ten, který patří Eleanor.

„Můžu vám položit několik otázek?“ odvážím se a stará paní si mě prohlédne.

„Není u něj,“ odvětlí přímo. Ví, na co jsem zvědavý.

„Netušíte, kde bych ji měl hledat?“

„Dnes ji tu už nějaký pán sháněl. Takový elegán. Asi právník.“

„Víte tedy, kde je?“

„Ne, nevím, ale ani se nedivím, že od něj utekla. Ta dívka byla víc bitá než sytá. Víte, nutil ji krást. Když ukradla méně, tak si to odnesla.“

„Jak to všechno víte?“

„Uši mi ještě slouží a Ryan není dvakrát tichý. Vás ale znám. Viděla jsem vás v televizi i s Norin. Vy jste její muž, že?“

Její otázku raději ignoruju. „Nemůžete mi poradit, kde bych ji mohl hledat?“

„Zkuste Červený dům.“

„Červený dům? Má takovou barvu? Je to někde blízko?“

Žena se zasměje. „Ne, je to nevěstinec, synku. Jmenuje se tak. Kdysi to byl penzion, teď je to bordel. Zkus, jestli nebude tam. Jeď po téhle ulici pořád rovně a pak první odbočkou vpravo. Budovu určitě nepřehlédneš.“

V nevěstinci? Moje žena v nevěstinci?

Zatímco stojím jako opařený, žena se otočí a ztratí se v domě. Vtom mě Emily chytne za ruku a táhne za sebou.

„Tak pojďme. Asi vím, kde to je.“

„Co?“

„Přece ten nevěstinec.“

„Odkud bys věděla, kde je v této čtvrti bordel?“

„Vždyť je to známý podnik. Bože, jdeš ty vůbec s dobou?“

„Promiň, ale o prostitutky se nezajímám.“

„Ani já, ale čtu bulvár. Pojedu první a ty pojed' za mnou.“

„Co když tam dělá?“ zeptám se. Emily zastaví před svým autem, v ruce drží klíče.

„To nevíme. Nastup a pojed' za mnou. Ví, kde to je.“